

MAGDA

čtvrtek 26. dubna 1945, Torgava, Sasko

Bývala jsem druhý lístek Trojlístku.

Říkají mi Magda, slyším ale i na Lenu a narodila jsem se v listopadu 1918, kdy byl zpečetěn konec Velké války. Lidstvo do té doby nepoznalo horší vojenský konflikt. Tuším však, že letos se dějiny v učebnicích aspoň částečně přepíší. Z kalendáře na zdi odtrhnu lístek s datem 26. dubna 1945. Mám takové tušení, že dnešek bude zvláštní. Je šest hodin ráno. Promnu si pomačkaný obličej. Celou noc jsem nemohla zabrat. Ani Flori mi nechce luxus hlubokého spánku dopřát, budí se co hodinu a pořád jenom pláče a pláče, má hlad a mně v důsledku vyčerpání ubývá mléko. Vnímá mou nervozitu, to miminka totiž umí, umí vycítit, když je matka podrážděná, a já jsem v posledních dnech přímo nevrlost sama. Na svou obranu musím říct, že k tomu mám dobrý důvod. Pokouším se překonat další vlnu zármutku nad ztrátou jeho starší sestřičky Eriky. Sedm měsíců, dva týdny a tři dny uplynuly od její smrti. Jaká ironie! Osud mi ve stejném roce jedno dítě vzal a druhé dal.

To jenom díky Florimu jsem ochotná dál žít, dýchat, trpět. Díky němu a Christě. A taky mému milovanému Hansovi, o kterém už měsíce nemám žádné zprávy. Přitom

psával pravidelně, týden co týden, ať už byl s pěchotou stacionován na Ukrajině nebo v Polsku, nikdy nezapomněl vzít pero do ruky a napsat pár utěšujících vět. Obyčejný voják, pěšák na té nesmyslné šachovnici, kterou stvořil muž jménem Adolf Hitler. Hans do války šel, protože musel, jinak mu hrozilo zatčení a vězení. Za vlastizradu. Vůči konfliktu si však zachovával neutrální postoj a nucené mobilizaci se vyhýbal, jak jen mohl, napomáhaly tomu i občasné pracovní úrazy. Před dvěma roky už ale nebylo zbylí. Wehrmacht se musel vypořádat s obrovskými ztrátami na východní frontě, proto byl každý dospělý muž vyzván k okamžitému nástupu do armády a tím i k přispění ke konečnému vítězství Třetí říše. Smrt a nemoci se Hansovi zatím stranily. Věřím, že právě díky jeho odolnosti a pevnému zdraví. Z jeho poslední návštěvy o dovolence vzešel Floriánek, který je pro nás oba bolavou náplastí na Eričin předčasný odchod. Ani na její pohřeb ho wehrmacht domů nepustil.

Do kuchyně příběhne Christa, punčocháče oblečené naruby. Ukazuje na kohoutek ve dřezu, neteče voda. Od toho osudného dne před více než půlrokem se jí vrátil sluch, alespoň na jedno ucho, přesto za celou dobu nepromluvila jediné slovo, stále je silně traumatizovaná. Abychom se aspoň nějak dorozuměly, vytvořily jsme si vlastní znakovou řeč.

„Neteče,“ potvrdím sklesle, aniž zavádím o vodovodní kohoutek pohledem. „Kolem půlnoci prý došlo k havárii vodovodu. Později požádám souseda o dva kyblíky vody ze studny na zahradě. Nedělej si starosti, Christo,“ pohládím ji po hezké tvářičce. „Běž si raději pořádně obléknout ty punčochy.“